

HERVAY GIZELLA

Anyám

Hol jársz Édesanyám
 hogy hiába látlak?
 Fejed fájdalomban,
 Hajad szürkülőben,
 Hiába szólítlak.

Válaszolsz, de nem nekem. Magaddal beszélgetsz. Nem örülsz, csak elmosolyodsz. Írom a leveleket, egyik olyan, mint a másik; keddi levél, szerdai, csütörtöki. Fény felé tartod a papírt, mégsem látsz meg a szavak mögött. Dobozba teszed, mint a celofánpapírt, a spárgát és a dugókat.

Hogy éljek így, hogy nem mehetek haza? Csak tésztát sütnél, csak néznénk a TV-t. Csak mondanám tovább a leveleket, a keddit, a szerdait, a csütörtökit.

Kinek mondhatnám, amit nem mondok neked? Ki tudna örülni annak, hogy itt ülök a kisszéken a szemed előtt, ha te sem?

Hova menekülsz, milyen idegen időbe, honnan nézel, milyen becsukott ablakkal? Szégyellem magam ekkora fájdalom előtt, kopogtatok, mintha kinyílna a fal, mintha megláthatnánk egymást.

Ruhástul fekszel az ágyon, égve marad a villany, úgy alszol el. Vírassz a munkád.

Hova hajszolod magad? Pihenni kéne, örülni a szónak, tenyérbe venni!

Hol jársz Édesanyám
 hogy hiába látlak?
 Fejed fájdalomban,
 Hajad szürkülőben,
 Hiába szólítlak.

Forrás: Ifjúmunkás, 1970. december 24. (52. szám)